

Arrest

nr. 116 379 van 23 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig van Achkhoy-Martan in de Tsjetsjeense Republiek.

In 1994 bent u traditioneel getrouwd met R. S. (...). Hij hielp de rebellen met voedsel en in 2000 is hij verdwenen. U wilde uw man zoeken en contacteerde een advocaat. U hebt ook verschillende keren een verklaring afgelegd over de verdwijning van uw man, maar uw advocaat raadde u af om dat verder te doen. U hebt nergens informatie over uw man kunnen verkrijgen en hebt sinds zijn verdwijning niets meer over hem vernomen.

Omwille van de rebellenactiviteiten van uw man kreeg ook u problemen met de autoriteiten. Sinds 2007 werd u verschillende keren ondervraagd. Blijkbaar had iemand een verklaring over u afgelegd waarin u eveneens werd beschuldigd van medewerking met de rebellen. U kreeg geen convocaties, maar werd telkens mondeling op de hoogte gebracht van wanneer u zich op het politiekantoor moest melden. De vijfde en laatste keer dat u werd ondervraagd, vier à vijf maanden voor uw vertrek, verklaarde een Russische officier dat hij uw verhaal geloofde dat u wel degelijk niets te maken had met de activiteiten van uw man of met de rebellen, en dat de onbekende getuigenis tegen u niet waar was. Ondanks dat die Russische officier u geloofde, hebt u toch nog steeds geen vertrouwen in de Tsjetsjeense autoriteiten, u bent ervan overtuigd dat zij u ooit opnieuw zouden kunnen oppakken.

Naast de problemen met de autoriteiten van uw land van herkomst, leeft u ook in onmin met uw schoonbroer. Na de verdwijning van uw man verbleef u niet altijd in uw huis, maar ging u vaak bij uw ouders op bezoek. Daarom wilde uw schoonbroer, S. E. (...), uw huis verkopen. U vond echter dat dat huis uw kinderen toebehoorde, waardoor u dit weigerde. Ongeveer een half jaar voor uw vertrek kreeg hevige ruzie met S. E. (...), waarna hij u verkrachtte. Dit betekent een grote schande voor u ten opzichte van uw familie, waardoor u hen en S. E. (...) ook vreest.

Op 2 augustus 2008 bent u dan uit Grozny vertrokken en bent u naar Polen gegaan waar u op 6 augustus 2008 asiel hebt aangevraagd. Op 14 september 2008 bent u naar Oostenrijk vertrokken, waar u op 18 september 2008 asiel hebt aangevraagd, maar op 24 maart 2009 werd u naar Polen teruggestuurd, overeenkomstig de Dublin II-verordening van de Europese Raad. Enkele dagen later keerde u echter terug naar Oostenrijk, waar u op 31 maart 2009 opnieuw asiel hebt aangevraagd, maar waar uw asielaanvraag werd afgewezen. Op 10 mei 2009 bent u naar Zwitserland vertrokken en op 12 mei 2009 hebt u vervolgens daar asiel aangevraagd. Op 7 december 2009 werd u opnieuw naar Polen gestuurd. Omdat Zwitserland toch verantwoordelijk bleek voor uw asielaanvraag, keerde u naar daar ug. Op 19 januari 2010 bent u er aangekomen. Op 4 oktober 2010 bent u vanuit Zwitserland naar België gekomen, waar u dezelfde dag asiel hebt aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Omdat Polen overeenkomstig de Dublin II-verordening nog verantwoordelijk bleek voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd u terug naar Polen gestuurd. U bent echter niet naar Polen gegaan, maar eind september 2011 bent u samen met een Georgiër die u in Zwitserland had leren kennen, G. (...), naar Oekraïne gereisd, waar u illegaal bij een oude vrouw hebt verbleven. Uw kinderen zijn niet meegereisd en door uw vertrek naar Oekraïne bent u hen uit het oog verloren. Na een jaar kwam G. (...) u terug oppikken en heeft hij u meegenomen naar Zwitserland, waar u op 4 september 2012 opnieuw asiel hebt aangevraagd. Van daaruit bent u naar België gereisd en op 28 mei 2013 hebt u hier opnieuw asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van de eerste bladzijde van uw reispaspoort neer.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van twee afzonderlijke redenen. Ten eerste vreest u de autoriteiten van uw land. Uw man werd beschuldigd van banden met de rebellen en ook u werd reeds hetzelfde ten laste gelegd na een bezwarende getuigenis door een onbekende. Ook al werd u onschuldig geacht, toch vreest u dat u ieder moment opnieuw zou kunnen worden lastiggevallen door uw autoriteiten. Ten tweede vreest u uw schoonbroer, S. E. (...). Hij wil het huis van uw man verkopen, maar omdat u zich hiertegen hebt verzet, heeft hij u verkracht, waardoor u nu als een schande voor de familie wordt beschouwd. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw illegaal verblijf van een jaar in Oekraïne niet geloofwaardig zijn. U bleek namelijk onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele belangrijke aspecten hieromtrent. Zo bleek u zowel niet op de hoogte van de route die u hebt gevolgd van België naar Oekraïne (CGVS p.10,11,12) als van de route van Oekraïne naar Zwitserland, bij uw terugreis naar de Europese Unie (CGVS p.13). In beide gevallen wist u hoegenaamd niet door welke landen u was gereisd. U kon ook geen enkele stad noemen langs dewelke u was gepasseerd. Ook had u er geen idee van hoe u bij uw terugkeer van Oekraïne naar de Europese Unie de EU-grens was gepasseerd. Bovendien, wat betreft uw verblijf in Oekraïne, kent u de naam van het dorp waar u verbleef, Grushevo, maar waar dat dorp is gesitueerd in Oekraïne of bij welke grote steden dit ligt, weet u dan weer niet (CGVS p.11,12). Ook uw beschrijving van het dorp laat te wensen over, u kon immers enkel vertellen dat het een normaal dorp was met redelijk veel bomen (CGVS p.12). U wist ook niet duidelijk te zeggen of er door dit dorp een rivier stroomt. U hield het erop dat u er geen had gezien en dat u uw water via de kraan verkreeg. Van de vrouw bij wie u al die tijd in huis verbleef, kent u enkel de voornaam, niet de familienaam (CGVS p.12). Van een plaats waar u gedurende een jaar lang hebt verbleven kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat u hier iets meer over kunt vertellen. Uw verklaring dat u een introvert persoon bent, is hiervoor geen verschoningsgrond (CGVS p.12). Naar aanleiding van deze vage verklaringen over uw verblijf in Oekraïne heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) dan ook gegronde redenen om te twijfelen aan de waarachtigheid van dit verblijf en rijst het vermoeden dat u in 2011 niet in Oekraïne was, maar dat u naar uw land van herkomst bent teruggekeerd. Dit vermoeden wordt bevestigd door de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de Zwitserse asielinstanties in het kader van uw toenmalige tweede asielaanvraag in Zwitserland. In het kader van uw tweede asielaanvraag van 4 september 2012 in Zwitserland hebt u immers verklaard dat u eind september 2011 naar Tsjetsjenië bent teruggekeerd en dat u daar tot 27 augustus 2012 bent gebleven. U hebt uw terugkeer naar Tsjetsjenië aan de Zwitserse autoriteiten aangetoond met een busticket van Grozny naar Tsjetsjenië op uw naam, uitgegeven in augustus 2012 (Asiëldossier Zwitserland, 2de asielaanvraag, gehoor dd.14.09.12, p.6/10).

Aangezien u eerder reeds verschillende asielaanvragen hebt ingediend in andere landen in Europa, werden deze dossiers met uw goedkeuring opgevraagd. Aangezien van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht om over zijn of haar asielmotieven eenduidige verklaringen af te leggen na zijn of haar vertrek uit het land van herkomst, kunnen deze verklaringen onderling worden vergeleken. Uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven die u in Oostenrijk en Zwitserland hebt afgelegd komen echter in geen geval overeen met het asielrelaas dat u ophing ten overstaan van het CGVS.

Aan het CGVS verklaarde u namelijk dat uw man sinds 2000 vermist is (CGVS p.3,4) en dat u naar aanleiding van een verklaring van een onbekend persoon vijf keer werd ondervraagd door de politie met telkens een à twee maanden tussen elke ondervraging (CGVS p.4,5,17). Over wanneer die ondervragingen precies waren, was u echter niet eenduidig. Eerst verklaarde u dat die ondervragingen vijf jaar voor uw vertrek waren begonnen (CGVS p.4), waarna u zei dat ze in 2007 begonnen waren (CGVS p.5), waarna u nog later zei dat ze ongeveer een jaar voor uw vertrek waren begonnen (CGVS p.16). Ook verklaarde u te vrezen voor uw schoonbroer S. E. (...), die het huis van uw man wilde verkopen en u had verkracht (CGVS p.14,15). In het dossier dat door de Oostenrijkse asielinstanties naar het CGVS werd doorgestuurd, is echter nergens sprake van een vrees ten opzichte van de Tsjetsjeense autoriteiten. U hebt het enkel over uw vrees ten opzichte van uw schoonbroer, die, volgens uw verklaringen in Oostenrijk althans, uw kinderen wil ontvoeren. Over het huis van uw man, waarover u in België verklaarde dat de oorzaak van uw dispuut met S. E. (...) was dat hij dat wilde verkopen, verklaarde u in Oostenrijk in het kader van uw eerste asielaanvraag aldaar dat hij dat al verkocht had (Asiëldossier Oostenrijk, 1ste asielaanvraag, gehoor dd.18.09.08 p.6/69; gehoor dd.13.01.09 p.13/69). Ook verklaarde u dat uw man niet sinds 2000 was verdwenen, maar dat u hem op het moment van uw interview in Oostenrijk al twee jaar niet meer had gezien. Deze verklaringen lopen sterk uiteen. In Zwitserland verklaarde u dan weer iets anders. Wat betreft de verdwijning van uw man verklaarde u er bij uw eerste asielaanvraag dat hij in oktober 2006 is verdwenen en dat u sinds zijn verdwijning gedurende twee jaar lang elke week werd lastig gevallen door gemaskerde mannen (Asiëldossier Zwitserland, 1ste asielaanvraag, gehoor dd.15.05.09 p.2,6). Dit valt bezwaarlijk overeen te stemmen met uw verklaringen die u hierover aflegde bij het CGVS, als ook trouwens met uw verklaringen bij uw tweede asielaanvraag in Zwitserland waar u stelde dat uw man verdwenen was sedert de oorlog, tien jaar geleden (Asiëldossier Zwitserland, 2de asielaanvraag, gehoor dd.14.09.12 p.3/10). Over een verklaring die over u werd afgelegd door onbekenden is in uw Zwitsers asiëldossier geen sprake, evenmin over problemen met uw schoonbroer. Wel had u het in Zwitserland over een probleem dat is ontstaan nadat u naar Tsjetsjenië was teruggekeerd in september 2011. U verklaarde namelijk dat u in Tsjetsjenië een jeugdvriend tegen het lijf was gelopen en met hem een geheime liefdesrelatie was begonnen. Uw broers gingen hier niet mee akkoord en bedreigden u en uw vriend. Uit vrees voor uw leven bent u dan opnieuw gevlucht (Asiëldossier Zwitserland, 2de asielaanvraag, gehoor

dd.14.09.12 p.8/10). Hiervan hebt u dan weer ten overstaan van het CGVS op geen enkel moment melding gemaakt. Tenslotte moet er ook op worden gewezen dat u in het kader van uw asielaanvraag in Polen weerom geheel andere asielmotieven hebt aangehaald: in uw schriftelijke verklaring dd. 06.08.08 verklaarde u naar Polen te zijn gevlucht nadat u problemen kreeg met uw grootvader, die vaak dronken was, en u pestte, en omdat uw vader erop aandrong dat u uw kinderen aan hem zou overdragen opdat uw grootvader een huwelijk zou kunnen regelen (Asielf dossier Polen, p.6, schriftelijke verklaring dd. 06.08.08).

Al deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen tasten uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan. Dat u tot viermaal toe, in Polen, in Oostenrijk, Zwitserland en België, verschillende asielmotieven aanhaalt, haalt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de vrees die u verklaart te koesteren ten opzichte van uw land van herkomst onderuit.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legt immers enkel een kopie van de eerste bladzijde van uw Russisch paspoort voor die enkel persoonsgegevens bevat die door mij niet worden betwist.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Betreft de vaststelling dat de verklaringen omtrent haar illegaal verblijf in Oekraïne gedurende een jaar niet geloofwaardig zijn, betoogt verzoekende partij dat de door verwerende partij aangehaalde argumenten niet voldoende zijn om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze beweringen. Verzoekende partij stelt ter vergoelijking van haar onwetendheid dat weinig personen de gevolgde weg om zich van het ene land tot het andere te begeven, kunnen beschrijven, vooral wanneer zij deze reis niet zelf hebben georganiseerd, dat zij de naam van het dorp kon geven waar zij gedurende een jaar is verbleven, dat het niet gemakkelijk is om een dorp te beschrijven waarvan men niet afkomstig is en in hetwelk zij bijna heimelijk heeft geleefd, zij was er immers illegaal en dat zij inderdaad heeft bekend dat zij de familienaam niet kende van *“de Georgische met dewelke zij in Oekraïne verbleef”* maar dat het slechts een detail betreft die *“met de grond van de asielaanvraag niets te maken heeft”* en dat het voor haar trouwens gemakkelijker was geweest om een familienaam uit te vinden indien zij van plan was om de Belgische asielinstanties te bedriegen.

Verder haalt verzoekende partij aan dat verwerende partij aan haar verklaringen twijfelt omdat zij een *“bus ticket met bestemming Grozny”* van augustus 2012 heeft voorgelegd. Verzoekende partij merkt op dat zij op 4 september 2012 een tweede asielaanvraag heeft ingediend in Zwitserland en dat het busticket met bestemming Grozny dateert van augustus 2012, hetzij van één maand voor haar vertrek naar Zwitserland. Zij heeft echter uitgelegd dat zij in september 2011 in Oekraïne is aangekomen. Zelfs indien zij zou toegeven dat zij in augustus 2012 naar Tsjetsjenië is teruggekeerd, volstaat dit element niet om haar verblijf in Oekraïne *“aan de orde te stellen”*, aldus verzoekende partij.

2.2.2.2. De Raad is van oordeel dat, hoewel het nog excusabel is dat verzoekende partij niet zou weten welke routes zij zou hebben afgelegd tijdens haar reis naar en van Oekraïne, zij redelijkerwijs toch op de hoogte zou moeten zijn van de manier waarop zij bij haar terugkeer van Oekraïne naar de Europese Unie de EU-grens kon passeren. Eveneens kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij, ondanks haar bewering dat zij er illegaal zou zijn verbleven, toch meer concrete informatie zou kunnen geven over het dorp waar zij maar liefst een jaar zou hebben gewoond. Dergelijke vage beschrijvingen kunnen volgens de Raad niet worden verklaard door het excuus dat zij er *“heimelijk”* moest leven. Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partij dat zij voor een jaar naar Oekraïne zou zijn gegaan, volledig wordt ondergraven door de verklaringen die zij heeft afgelegd ten aanzien van de Zwitserse asielinstanties in het kader van haar toenmalige tweede asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt immers opgemerkt dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat zij eind september 2011 naar Tsjetsjenië is teruggekeerd en dat zij daar tot 27 augustus 2012 is gebleven. Om haar terugkeer naar Tsjetsjenië aan te tonen legde verzoekende partij zelfs een busticket neer van Grozny naar, zo blijkt uit het administratief dossier, Zwitserland. In de bestreden beslissing wordt bovendien nog aangehaald dat verzoekende partij naar aanleiding van deze asielaanvraag bij de Zwitserse asielinstanties heeft verklaard dat zij in 2012 opnieuw is moeten wegvlugten uit Tsjetsjenië omdat zij er na haar terugkeer in 2011 problemen kreeg met haar broers omwille van een geheime liefdesrelatie. Verzoekende partij haalt overigens zelf nog aan in haar verzoekschrift dat zij het bij de Zwitserse asielinstanties alleen heeft gehad over haar problemen die zij na haar terugkeer naar Tsjetsjenië in 2011 heeft gekend. De Raad kan dan ook geen enkel geloof hechten aan haar bewering dat zij niet naar Tsjetsjenië – waar zij, volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, problemen zou hebben met haar autoriteiten en met haar schoonbroer – maar naar Oekraïne zou zijn teruggekeerd.

Waar verzoekende partij er voorts nog op wijst dat het ticket met bestemming Grozny dateert van augustus 2012, terwijl zij een maand later in Zwitserland asiel heeft aangevraagd en zij in september 2011 naar Oekraïne is gereisd, haalt de Raad nogmaals aan dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een busticket van Grozny naar Zwitserland heeft voorgelegd. Dat het zou gaan om een ticket met bestemming Tsjetsjenië, betreft een materiële fout in de bestreden beslissing. De Raad stelt bijgevolg vast dat het busticket dat verzoekende partij nabij de Zwitserse asielinstanties heeft voorgelegd, haar verklaringen die zij in het kader van deze asielaanvraag heeft weergegeven – met name dat zij in 2011 is teruggekeerd naar Tsjetsjenië en dat zij in 2012 terug naar Zwitserland is gekomen – ondersteunen. Bovenstaand verweer gaat dan ook niet op.

2.2.3.1. Aangaande de bevinding dat verzoekende partij geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over wanneer zij werd ondervraagd door de politie, vraagt verzoekende partij dat rekening wordt gehouden met het feit dat haar leven sinds haar vertrek uit Tsjetsjenië in 2008 zeer chaotisch is verlopen. Zij heeft immers door verschillende landen gereisd, in dewelke zij gedurende verschillende periodes is verbleven. Omwille van haar verleden en haar onzekere situatie tijdens de laatste jaren,

heeft zij enige moeite om de gebeurtenissen chronologisch weer te geven, benadrukt verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van dermate belangrijke en ingrijpende gebeurtenissen, met name de ondervragingen door de politie, kan immers worden aangenomen dat zij in het geheugen van de betrokkene zijn gegrift en dat verzoekende partij dan ook op een coherente wijze, minstens bij benadering, de data zou kunnen weergeven waarop zij door de politie werd ondervraagd. De Raad wijst erop dat verzoekende partij eerst heeft aangegeven dat de ondervragingen vijf jaar voor haar vertrek waren begonnen en dat zij later stelde dat deze ondervragingen pas een jaar voor haar vertrek aanvingen. Dermate uiteenlopende tijdsaanduidingen kunnen niet worden goedgepraat door het excuus dat haar leven de laatste jaren nogal chaotisch is verlopen, waardoor zij het moeilijk zou hebben om de gebeurtenissen in een juiste chronologische volgorde te plaatsen. Daarenboven merkt de Raad op dat deze verklaringen, met name de door verzoekende partij aangehaalde problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten naar aanleiding van een anonieme verklaring, hoegenaamd niet te rijmen vallen met hetgeen verzoekende partij tijdens andere asielaanvragen bij andere asielinstanties heeft verkondigd, waardoor dit voorgehouden asielmotief hoe dan ook elke overtuigingskracht mist (zie *infra*).

2.2.4.1. Waar verwerende partij opmerkt dat in het dossier van de Oostenrijkse asielinstanties nergens sprake is van een vrees ten opzichte van de Tsjetsjeense autoriteiten, dat verzoekende partij het enkel heeft gehad over een vrees ten opzichte van haar schoonbroer, die haar kinderen wil ontvoeren en dat zij in het kader van deze asielprocedure heeft gezegd dat haar schoonbroer het huis al had verkocht, merkt verzoekende partij op dat Oostenrijk één van de eerste landen is die zij heeft “doorgekruist”. Verzoekende partij legt uit dat zij destijds bezorgd was voor haar kinderen, aangezien haar “broer” hen wou ontvoeren. Zij maakte zich dan ook logischerwijs in de eerste plaats druk over het lot van haar kinderen, alvorens zich om haar eigen problemen met de overheden te bekommeren. Verder argumenteert verzoekende partij dat de vraag of het huis al dan niet werd verkocht niet relevant kan zijn om haar verklaringen in diskrediet te brengen, aangezien het niet de voornaamste reden betreft waarom zij haar land van herkomst is ontvlucht.

2.2.4.2. De Raad wijst er nogmaals op dat van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De vaststelling dat zij tijdens haar asielaanvraag nabij de Oostenrijkse instanties heeft nagelaten om één van de hoekstenen van haar vluchtproblematiek, met name haar vrees ten opzichte van haar autoriteiten, te vermelden, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. De uitleg dat zij (toen nog) in de eerste plaats aan het lot van haar kinderen dacht vooraleer aan haar eigen problemen te denken, kan dan ook niet ernstig worden genomen. Daarbij dient er nog op te worden gewezen dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet heeft aangegeven dat zij haar schoonbroer vreest omdat hij haar kinderen wil ontvoeren (zie onderstaande alinea), waardoor dit excuus hoe dan ook niet opgaat.

Daar waar verzoekende partij bemerkt dat het feit of haar huis al dan niet reeds was verkocht niet relevant is om haar verklaringen in diskrediet te brengen, aangezien het niet de voornaamste reden betreft waarom zij Tsjetsjenië is ontvlucht, stelt de Raad vast dat dit wel degelijk een cruciaal element uitmaakt in haar asielrelaas. Het feit dat haar schoonbroer haar huis wou verkopen, terwijl zij vond dat dit huis voor haar kinderen bestemd was, heeft er, zo blijkt uit het feitenrelaas, toe geleid dat er een hevige ruzie is uitgebroken tussen haar en haar schoonbroer, waarbij zij zelfs door haar schoonbroer zou zijn verkracht, waarna zij tevens haar land van herkomst heeft moeten verlaten omdat zij haar schoonbroer, maar ook haar familie, die zij ten schande had gebracht, vreest. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij de Oostenrijkse asielinstanties heeft verklaard dat de problemen met haar schoonbroer hun oorzaak vinden in het feit dat hij haar kinderen zou willen ontvoeren. Verzoekende partij spreekt zich derhalve tegen met betrekking tot de al dan niet rechtstreekse oorzaak van de problemen met haar schoonbroer, hetgeen uiteraard verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen afdoende verklaring verschaft in haar verzoekschrift waarmee deze flagrante tegenstrijdigheid kan worden weerlegd.

2.2.5.1. Verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag in Zwitserland heeft aangegeven dat haar echtgenoot in oktober 2006 is verdwenen en dat zij sinds zijn verdwijning gedurende twee jaar lang elke week werd lastiggevallen door gemaskerde mannen. Tijdens

haar tweede asielaanvraag bij de Zwitserse asielinstanties stelde verzoekende partij dat haar man sedert de oorlog, tien jaar geleden, was verdwenen. Verzoekende partij herinnert er nogmaals aan dat zij verward is en dat zij moeite heeft om de gebeurtenissen die zij heeft beleefd chronologisch weer te geven. Zij bevestigt dat haar echtgenoot begin 2000 is verdwenen en dat zij sindsdien geen nieuws meer van hem heeft vernomen. Zij bevestigt tevens dat haar problemen in 2007 zijn begonnen.

2.2.5.2. Ook hier duidt de Raad er nogmaals op dat van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Dit geldt des te meer nu voormelde tegenstrijdigheid betrekking heeft op het moment dat haar echtgenoot zou zijn verdwenen, een toch wel uiterst ingrijpende gebeurtenis die verzoekende partij heeft getekend. Dat verzoekende partij het moeilijk zou hebben om bepaalde gebeurtenissen in een juiste chronologische volgorde te plaatsen, kan vanzelfsprekend niet als een geldig excuus worden aangenomen voor het feit dat verzoekende partij wisselend zou hebben aangegeven dat haar man in 2006, tien jaar geleden, dan wel in 2000 zou zijn verdwenen. De Raad ziet niet in hoe dergelijk uiteenlopende verklaringen zouden kunnen worden verklaard door verwardheid, te meer nu een groot deel van de andere verklaringen die zij tijdens haar gehoren heeft afgelegd, geënt zijn op deze gebeurtenis, waarbij dan ook nog dient te worden opgemerkt dat die verklaringen dan ook nog eens onderling sterk verschillen.

Waar verzoekende partij nog bevestigt dat haar echtgenoot in 2000 is verdwenen en dat zij pas sinds 2007 problemen heeft gekregen met haar autoriteiten, merkt de Raad op dat het verzoekende partij niet toekomt te verwijzen naar één versie van haar verklaringen – met name de verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, en die dan overigens onderling ook nog eens (gedeeltelijk) tegenstrijdig zijn. Dergelijk argument doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij in het kader van vorige asielaanvragen (bij andere asielinstanties) tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

2.2.6.1. Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar asielaanvragen bij de Zwitserse asielinstanties geen enkel gewag heeft gemaakt van een verklaring die over haar werd afgelegd door onbekenden en dat zij met geen woord heeft gerept over de problemen met haar schoonbroer – verzoekende partij verklaarde dat zij na haar terugkeer in 2011 problemen kreeg met haar broers naar aanleiding van een geheime liefdesrelatie – merkt verzoekende partij op dat zij slechts heeft gesproken over de problemen die zich hebben voorgedaan na haar terugkeer in Tsjetsjenië in 2011. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij tijdens deze asielprocedure heeft besloten om het enkel te hebben over recente gebeurtenissen, aangezien de vorige problemen in de loop van *“haar talrijke vorige asielaanvragen”* reeds werden weergegeven. Verwerende partij kan hier niet uit afleiden dat haar *“vorige problemen”* niet reëel zijn, zo meent verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad merkt op dat dergelijk betoog kant noch wal raakt. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekende partij immers eveneens op 13 mei 2009 asiel heeft aangevraagd in Zwitserland, nog voor haar terugkeer naar Tsjetsjenië, en dat in de bestreden beslissing vermeld wordt dat *“in uw Zwitsers asielfdossier”*, waarbij verwerende partij duidelijk doelt op de twee asielaanvragen die verzoekende partij nabij de Zwitserse asielinstanties heeft ingediend, geen sprake is van een verklaring vanwege onbekenden of van problemen met haar schoonbroer. Ten tweede merkt de Raad op dat verzoekende partij zich tijdens haar asielaanvraag in België dan wel nog beroept op de *“oude”* problemen met haar schoonbroer en met de Tsjetsjeense autoriteiten (waarbij zij melding maakt van het feit dat zij in hun vizier is gekomen nadat onbekenden een verklaring over haar hadden afgelegd). Verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 juli 2013 echter met geen woord gerept over problemen met haar broers omwille van een verboden relatie.

2.2.7.1. Nopens de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tijdens haar asielaanvraag in Polen dan weer heeft verklaard dat zij naar Polen is gevlucht nadat zij problemen kreeg met haar grootvader en met haar vader, stelt verzoekende partij dat deze problemen er eveneens waren, maar dat het gevaar *“tegenover haar broer meer aanwezig was”*, aangezien hij met haar al gewelddadig was geweest.

2.2.7.2. De Raad beperkt zich dienaangaande tot de vaststelling dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij enkel deze problemen heeft weergegeven tijdens haar asielaanvraag in Polen en dat zij in het kader van voormelde asielaanvraag bijgevolg helemaal geen melding heeft gemaakt van de *“meer aanwezige”* problemen met haar schoonbroer (en haar autoriteiten). Het ter vergoelijking aangebrachte excuus gaat dan ook in geen geval op.

2.2.8. Gelet op het door verwerende partij vastgestelde kluwen van tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partij doorheen haar verschillende asielaanvragen in Polen, Oostenrijk, Zwitserland en België heeft afgelegd en waarvoor zij geen afdoende verklaring kan bieden in haar verzoekschrift, dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT